

Arrest

nr. 258 487 van 20 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 februari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2019 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 17.10.2017 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 23.10.2017 en verbleef illegaal in België tot hij op 23.05.2018 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 09.01.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter weer geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en acht maanden voor de eerste en iets meer dan zeven maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 (eigen toevoeging) geen afbreuk doen, nu de gemachtigde van de bevoegde minister de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel of het beginsel van goed bestuur impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F, arrest RVV 229048 van 20.11.2019).

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van “gelijkaardige dossiers” en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer

van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkene beroept zich op de welbekende oorlogsomstandigheden in Afghanistan en de algemene onveilige situatie als buitengewone omstandigheid. De veiligheidssituatie zou er sinds 2015 sterk op achteruit gegaan zijn. De instabiliteit van het land zou mee worden veroorzaakt door de terugtrekking van de buitenlandse troepenmachten waardoor de taliban en andere anti-regering groeperingen hun gebied zouden uitbreiden waardoor ze zelfmoordaanslagen kunnen gebeuren in Kabul. Betrokkene verwijst in dit kader naar volgende rapporten: UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, het rapport van EASO Country of Origin Information 'Afghanistan Security Situation update' van mei 2018, een verslag van het Migration policy institute, getiteld 'from forced migration to forced returns in Afghanistan' policy and program implication van November 2017. Betrokkene baseert zich hierop om te stellen dat van hem niet verwacht kan worden zich te begeven naar een land waar de veiligheidssituatie een risico vormt. Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn of dat betrokkene zelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van zijn persoonlijke situatie of omstandigheden. Verzoeker haalt hier elementen aan die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming. Echter, het CGVS oordeelde tot tweemaal toe dat het voor betrokkene veilig is om terug te keren naar Afghanistan. In deze beslissingen werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan op de persoonlijke situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Uit de beslissing dd. 05.07.2018 blijkt dat: "(...) er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. (...) U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen da ter in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." De vaststelling dat het commissariaat-generaal reeds twee maal oordeelde (op 28.03.2017 en op 06.07.2018, telkens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, respectievelijk op 19.10.2017 en 11.01.2019) dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Het louter voorleggen van algemene rapporten is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene persoonlijk een risico loopt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering

naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Het feit dat betrokkene in het verleden tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 09.01.2019 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2016 in België zou verblijven, dat hij meer dan voldoende geïntegreerd en ingeburgerd zou zijn, dat hij het Nederlands machtig zou zijn wordt volgens betrokkene afdoende gestaafd door het voorleggen van één deelcertificaat Nederlandse taallessen, hij zou blijk geven van verhoogde onafhankelijkheid door het volgen van Nederlandse lessen, dat hij in België gewerkt zou hebben en dat hij zijn individuele rekeningen van 2016, 2017 en 2018 voorlegt ter staving van zijn economische participatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 11 februari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.1. Na een theoretische toelichting bij voormelde geschonden geachte bepalingen en beginselen licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

"Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 03.06.2019 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ononvankelijk is.

Het is evident dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd is met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt, en wenst regeren op de volgende bewering:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.” (Bestreden beslissing, pag. 1)

Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn aanvraag weldegelijk ontvankelijk en gegrond moest verklaard worden.

Verzoeker wenst te benadrukken dat er in zijn hoofde wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Dat verzoeker bij terugkeer mogelijk problemen zal ondervinden blijkt uit het volgende:

“The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

1.No Home to Return to: “I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan ” Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their “home ” country. In many cases, there is a clear distinction between one’s homeland and one’s home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their “home” country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable.

Van verzoeker kan dan ook niet worden verwacht dat hij zich begeeft naar zijn land van herkomst waar de veiligheidssituatie een risico vormt.

Voorts verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn:

“The message is clear: deportations will increase, irrespective of the dangers to which people are exposed upon return. To effect these returns, European countries have arbitrarily called some areas of Afghanistan “safe,” relying on the idea of an “Internal Flight Alternative” (IFA). In other words, the authorities recognise that the person’s province of origin is dangerous, but expect them to live elsewhere in the country. For example, several European countries consider Kabul to be a safe place. However, UNAMA reports that the province continues to be the site of the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city, accounting for 19% of all civilian casualties in the entire country. The concept of IFA is both legally questionable and — in the case of Afghanistan — factually unsound. The UN Refugee Agency, UNHCR, has expressed serious reservations about the concept of IFA, which has no basis in the Convention Relating to the Status of Refugees. Furthermore, UN and other expert reports make clear that civilian casualties and serious security incidents are occurring across Afghanistan, from North to South and East to West. The 1 FROM FORCED MIGRATION TO FORCED RETURNS IN AFGHANISTAN Policy and Program Implications, Migration Policy Institute, November 2017 security situation is volatile and the multiple armed groups operating in the country are seeking to hold, capture or recapture territory. There is no credible possibility of durable IFA option. European countries’ determination to return people to Afghanistan regardless of widespread insecurity, is clear in their efforts to deport vulnerable young

people. This includes unaccompanied children, as well as young adults who originally reached Europe as unaccompanied children. Children face the same dangers as everyone in Afghanistan, but also face additional risks, of which the European authorities are aware. The EU funded, IOM-run 'European Reintegration Network Programme for Afghanistan' has acknowledged the particular vulnerability of unaccompanied children returned from Europe, noting the complete absence of national legislation governing their care, or of local or international NGOs that could provide them with support. "

Het rapport Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul' van augustus 2017 bevestigt verder verzoekers vrees:

"A further concern is that those returned after spending years in Europe, in particular formative teenage years would stand out. Though those returned may still speak Dari or Pashtu, their accents and comportment are different, and they do not have the local knowledge and experience necessary to assess and deal with risks. If they do not have family or friends in Kabul, they will not have the necessary guidance and advice on where to go and how to behave. This is as true in Kabul as in the provinces, since most of those displaced to Kabul have reproduced their village and social structures when resettling in Kabul[.]

Dat verzoeker bij terugkeer mogelijk problemen zal ondervinden blijkt uit het volgende:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research Amnesty International, 'Forced Back to Danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan', Oktober 2017, pag. 10, <https://www.amnestvusa.org/wp-content/uploads/2017/10/AfghanistanReport-28Sep2017-EMBARGOED.pdf> ASYLOS research for asylum, 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees tot Kabul1, augustus 2017, pag. 43, <https://asvlos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf> has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

2. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan "

Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home " country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable. "

Verzoeker leest geen concrete motieven inzake de verwestering van verzoeker en de gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer. Nochtans heeft verzoeker zijn verwestering aangetoond middels stukken, hetgeen niet lijkt te worden betwist. Verzoeker heeft verder middels rapporten aangeduid dat hij als een verwesterde jonge Afghaanse man een buitengewone omstandigheid heeft. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2016 in België verblijft, dat hij meer dan voldoende geïntegreerd en ingeburgerd is, dat hij het Nederlands machtig is) wordt door de verwerende partij niet betwist. De verwerende partij betwist evenmin dat er sprake is van verwestering in hoofde van verzoeker. Het feit dat verwestering van jonge Afghaanse mannen een buitengewone omstandigheid vormt, wordt echter door de verwerende partij niet betwist.

De motivering inzake de verwestering van verzoeker als een buitengewone omstandigheid is gebrekkig. Verzoeker heeft aangetoond dat hij verwesterd is en de objectieve rapporten tonen aan dat hij bij terugkeer moeilijkheden zal krijgen. Ten onrechte stelt de verwerende partij dan ook dat het zou gaan om een loutere bewering en verwijzing naar algemene rapporten, terwijl verzoeker zijn verwestering

heeft aangetoond. Het feit dat hij minderjarig was bij zijn aankomst in België en reeds enige tijd in België heeft verbleven toont aan dat hij een zeer sterke band heeft met België.

Inzake Afghanistan is het dan ook bijzonder vreemd dat de verwerende partij stelt dat verzoekers verwestering niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, terwijl de verwestering, noch de objectieve rapporten daaromtrent worden betwist. Gelet op het grote belang van de gevolgen voor verzoeker, kan de verwerende partij dit element niet zomaar naast zich neerleggen.

Deze buitengewone omstandigheid wordt verder aangetoond doormiddel van een objectief rapport van EASO 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' d.d. 02.09.2020 (<https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>):

"Information on the treatment of Afghan nationals perceived as 'Westernised' (2018-2020): What behaviours and/or appearances are reported to be seen as 'Westernised' and what is the attitude and treatment by Afghan society of people returning to Afghanistan from abroad, in particular from Western countries? Behaviour and appearance seen as 'Westernised' While abroad, returnees may have been exposed to a more liberal environment that could make integration in Afghanistan more difficult.1 Rejection by the family and society could be triggered by 'speaking with an accent, engaging into conversation when not talked to, dressing differently, going to the gym, using skype to speak to friends abroad', as reported by Asylors in their August 2017 study on returnees from Western countries to Kabul.2 Other reasons include a different haircut and style of dress3, relaxed position towards religion or consumption of alcohol. 4 Friederike Stahlmann, a social scientist and an Afghan expert from Germany,5 stated in an expert opinion for a German court, in support of an asylum case, that in Afghanistan, all returnees from Europe are suspected that they have adapted themselves to the [informal translation] 'European culture and lifestyle' while abroad.6 The United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) indicated that the returnees can be seen with suspicion by both, local communities and state authorities. 7 Friederike Stahlmann indicated that Westernised Afghans are in Dari called 'qarb-zadeh' and the reasons to be seen as qarb-zadeh could include personal expressions that cannot be spontaneously suppressed such as posture and gesture. The returnees then could be seen as having become less religious in the West and in order to avoid this accusation they have to demonstrate their faith in a 'particularly convincing' way in their daily lives.8 Stahlmann further wrote that [informal translation] [■■■] the expected misconduct also includes extramarital relationships, consumption of pork, alcohol and drugs, as well as all possible forms of apostasy - from neglecting religious duties such as regular prayer, through various forms of blasphemy, to conversion to Christianity or atheism. Asylum seekers in particular are suspected of having converted because there is an increasingly widespread rumor in Afghanistan that European countries allegedly only grant protection to Christians. 9 Stahlmann noted that deportations of Afghans from Europe are widely covered in the media and deportees are often identified by their full name what makes their return to the country publicly known. 10 And, according to Stahlmann, the longer time the deportees have spent abroad, the more difficult will it be for them to hide the changes in their behaviour and looks and to fit in. 11 According to the Danish Refugee Council (DR C), [t]he risk of being suspected is greater the longer you have been outside Afghanistan and the further away you have been.12 The Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD) referred to Melissa Kerr Chioyenda, an anthropologist at the Zayed University in Abu Dhabi, who noted in an email that [informal translation]: [M]any Afghans who return from the West certainly are viewed with suspicion, and the degree to which they experience this depends upon where they are from and their social class, (ie someone from Kabul would have an easier time than someone from Jalalabad, someone from an educated class that has sent a lot of people to study in the West would have an easier time than someone who was a farmer). A lot of this has to do with fear about possible conversion. This level of suspicion can, among certain areas, even be elevated when someone has simply spent time with foreigners. People in certain areas of Afghanistan who spend extended time with foreigners may be chastised by their communities, so you can imagine that in such places, the effect is even worse for those who have spent time in the West. 13 In a response to the ACCORD, Noah Coburn, a Bennington College (Vermont, US) social and cultural anthropologist with focus on Afghanistan, stated that certainly not all returnees are confronted with such suspicion because of 'Westernisation ! as there are many Afghans that were once refugees. According to Coburn, it is regularly the case for Shia Hazara who are often not considered 'real Muslims'.

Verzoeker vreest dan ook uitsluiting en discriminatie aangezien voorgaand rapport stelt dat terugkeerders negatief worden bekeken in Hun gemeenschappen en dat er een stigma rust op degenen

die illegaal naar Europa zijn gemigreerd. Sommige Afghanen geloven volgens dat rapport dat repatrianten criminaliteit in het buitenland hebben gepleegd en dat dit de oorzaak is van hun terugkeer.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn immers omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker meent dat hij in casu wel degelijk heeft aangetoond dat het voor hem bijzonder moeilijk is om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Het enig middel is gegrond.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.1.3. De bestreden beslissing vormt het antwoord op de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 juli 2019.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het is aan de verzoekende partij om buitengewone omstandigheden aan te tonen wanneer zij een aanvraag indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Zij moet in de aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen de verblijfsaanvraag bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

Het komt haar concreet toe aan te tonen waarom het voor haar bijzonder moeilijk is om deze verblijfsaanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van ophoud in het buitenland. Uit haar uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.1.4. De verzoekende partij verwijst in haar middelen herhaaldelijk naar haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 juli 2019, en naar de elementen die zij heeft aangevoerd als 'buitengewone omstandigheden' in de zin van voormeld artikel. Zij verklaart zich niet akkoord met de beoordeling ervan door de verwerende partij.

Zo stelt de verzoekende partij onder meer dat zij bij een terugkeer mogelijke problemen zal ondervinden, dat uit een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn, dat het rapport "*Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*" van augustus 2017 haar vrees bevestigt waarna zij betoogt dat zij geen concrete motieven inzake verwestering en de gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer in de bestreden beslissing leest, dat zij nochtans haar verwestering heeft aangetoond middels stukken, hetgeen niet lijkt te worden betwist, dat zij door middel van rapporten aangeduid heeft dat zij als een verwesterde jonge Afghaanse man een buitengewone omstandigheid heeft.

In de eerste bestreden beslissing zijn, zoals de verzoekende partij aanvoert, geen concrete motieven inzake verwestering terug te vinden.

Uit de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van de aanvraag van 15 juli 2019 om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt evenwel vast dat hem een onvolledig, niet-geïnteriseerd administratief dossier werd overgemaakt. De aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 juli 2019 bevindt zich niet in het administratief dossier. Er is mailcorrespondentie van 28 oktober 2019 terug te vinden van de betrokken gemeente waarin wordt vermeld "*Hierbij bezorg ik u in bijlage het verzoek op grond van artikel 9bis.*". Een herhaaldelijke en grondige doorname van het niet-geïnteriseerd administratief dossier levert echter niets op buiten een kopie van een enveloppe waarvan kan vermoed worden dat deze de aanvraag van 15 juli 2019 bevatte. De verblijfsaanvraag van 15 juli 2019 zelf ontbreekt.

Bij gebrek aan een volledig administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de verwerende partij bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Daar de administratie deze essentiële en determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidcontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

3.1.5. Derhalve dringt de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing zich op.

3.2. Aangezien het bestreden bevel op dezelfde dag, met name op 11 februari 2021, werd genomen als de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aangezien deze beslissingen ook op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht via het aangetekend schrijven van 31 maart 2021, blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Er werd pas tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten besloten nadat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarbij zij heeft vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer naar Afghanistan verhinderen.

Aangezien uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat niet kan nagegaan worden of alle aangevoerde buitengewone omstandigheden werden onderzocht moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat de verzoekende partij mogelijk elementen heeft aangevoerd die mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op de nauwe samenhang met de eerste bestreden beslissing dient, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De nietigverklaring van de bestreden beslissingen dringt zich op. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER